

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (apelācijas palāta)

2018. gada 17. maijā *

Apelācija – Civildienests – Pagaidu darbinieki – Pieņemšana darbā – Medicīniskā pārbaude – Nepilnīgas ziņas medicīniskajā pārbaudē – Medicīniskās atrunas piemērošana ar atpakaļejošu spēku – Invaliditātes pabalsta nepiešķiršana – Civildienesta tiesas sprieduma, ar kuru ir atcelts sākotnējais lēmums, izpilde

Lieta T-701/16 P

par apelācijas sūdzību par Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2016. gada 21. jūlija spriedumu lietā AV/Komisija (F-91/15, EU:F:2016:170), ar ko tiek lūgts šo spriedumu atcelt,

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *C. Berardis-Kayser*, *C. Ehrbar* un *T. Bohr*, vēlāk – *C. Ehrbar* un *M. Bohr*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks –

AV, bijušais Komisijas pagaidu darbinieks, ko pārstāv *J.-N. Louis* un *N. de Montigny*, advokāti,

prasītājs pirmajā instancē.

VISPĀRĒJĀ TIESA (apelācijas palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *M. Jēgers* [*M. Jaeger*], tiesneši *M. Preks* [*M. Prek*] (referents) un *A. Dītrihs* [*A. Dittrich*],

sekretāre: *Dž. Predoncāni* [*G. Predonzani*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2018. gada 18. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību, kas iesniegta saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu I pielikuma 9. pantu, Eiropas Komisija lūdz atcelt Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2016. gada 21. jūlija spriedumu AV/Komisija (F-91/15, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:F:2016:170), ar kuru tā atcēla Komisijas 2014. gada 16. septembra lēmumu, atbilstoši kuram AV pieņemšanai darbā ir piemērojama Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības (turpmāk tekstā – “PDNK”) 32. pantā paredzētā medicīniskā atruna.

* Tiesvedības valoda – franču.

Tiesvedības rašanās fakti

- 2 Lietas rašanās fakti, kas izklāstīti pārsūdzētā sprieduma 3.–30. punktā, ir šādi:
 - “3. 2005. gada 18. martā [AV] tika veikta darbā pieņemšanas medicīniskā pārbaude, lai viņu pieņemtu darbā Komisijā kā pagaidu darbinieku atbilstoši līgumam uz noteiktu laiku no 2005. gada 16. aprīļa līdz 2009. gada 15. aprīlim. Šīs pārbaudes laikā [AV] parakstīja formulāru, kurā bija norādīts, ka viņam nav personīgā riska rādītāja, izņemot dislipidēmijas veidu, ka viņam nav iepriekšēju patoloģisku saslimšanu un ka viņš neveic zāļu terapiju.
 4. Ārsts konsultants, kurš veica darbā pieņemšanas medicīnisko pārbaudi, ārsts A, izteica slēdzienu par [AV] fizisko atbilstību amata, kurā viņš bija jāpieņem darbā, izpildei.
 5. 2005. gada 16. aprīlī [AV] uzsāka darbu Komisijā un tika norīkots uz Kopīgās pētniecības centru (KPC) Isprā (Itālija).
 6. 2005. gada 26. jūnijā Ispras medicīniskā dienesta ārsts konsultants diagnosticēja [AV] psihiatrisku saslimšanu. Tā paša gada 21. jūlijā šī ieinteresētā persona precizēja Ispras medicīniskā dienesta vadītājam, ka viņš no šīs slimības ārstējas jau apmēram 15 gadus. Turklāt no Ispras medicīniskā dienesta vadītāja sagatavotā ziņojuma izriet, ka 2005. gada 5. decembrī notikušajās pārrunās ar [AV] šis pēdējais minētais, atbildot uz jautājumu, apstiprināja, ka viņš darba pieņemšanas medicīniskajā pārbaudē nav pieminējis savu saslimšanu.
 7. [AV] bija vairākkārt izmantojis atvaļinājumu slimības dēļ, kas Komisijai 2008. gada 12. septembrī lika viņam piešķirt neapmaksātu atvaļinājumu atbilstoši PDNK 16. pantam.
 8. 2008. gada 17. novembrī [AV] advokāts ieteica vērsties Invaliditātes komitejā.
 9. Ar 2009. gada 16. februāra vēstuli institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, informēja [AV], ka ar 2009. gada 4. februāra lēmumu tā ir nolēmusi nodot viņa lietu Invaliditātes komitejai.
 10. 2009. gada 9. maijā Invaliditātes komiteja vienbalsīgi nonāca pie slēdziena, ka [AV] viņa psihiatriskās slimības dēļ ir iestājusies pastāvīga invaliditāte, kas tiek uzskatīta par pilnīgu, un tā neļauj viņam veikt darbību atbilstoši viņa amatam.
 11. 2009. gada 24. jūlijā Ispras medicīniskā dienesta vadītājs paziņoja [AV] advokātam Invaliditātes komitejas slēdzienu, institūcijas, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, 2009. gada 9. jūlija lēmumu piemērot [AV] medicīnisko atrunu ar atpakaļejošu spēku no dienas, kad viņš stājies dienestā, un institūcijas, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, 2009. gada 13. jūlija lēmumu izbeigt [AV] nodarbinātību viņa pastāvīgās invaliditātes dēļ un nepiešķirt tiesības uz invaliditātes pabalstu.
 12. [AV] par šiem 2009. gada 9. jūlija un 2009. gada 13. jūlija lēmumiem iesniedza sūdzību. Pēc šīs sūdzības institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, 2010. gada 5. februārī atsauca šos lēmumus.
 13. Ar 2010. gada 5. februāra vēstuli institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, uzaicināja [AV] darīt zināmu savu viedokli par to, ka viņš darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā nav norādījis “[savu] saslimšanu, no kuras viņš cieš jau vairākus gadus un no kuras viņš ārstējās brīdī, kad viņš parakstīja darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes formulāru”].

14. 2010. gada 15. februāra vēstulē [AV] norādīja savu viedokli, kurš tika precizēts viņa advokāta vēstulē tā paša gada 16. februārī. [AV] tostarp apstiprināja, ka darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes brīdī viņa veselības stāvoklis bija “optimāls”, ka viņš ir strādājis “vairākus gadus privātos uzņēmumos atbildīgos amatos” un ka darbā pieņemšanas brīdī viņa slimība bijusi “tikai atmiņas”.
15. 2010. gada 3. marta iekšējā piezīmē Ispras medicīniskā dienesta vadītājs, ārsts B, Cilvēkresursu un drošības ģenerāldirektorāta (ĢD) ģenerāldirektoram norādīja, ka, ja [AV] darbā pieņemšanas medicīniskajā pārbaudē būtu pieminējis savu patoloģiju, ārsti būtu izdevuši slēdzienu par viņa “nepiemērotību” kvalificēta strādnieka amatam vai “piemērotību ar atrunu” tikai administratīvam amatam (turpmāk tekstā – “2010. gada 3. marta piezīme”).
16. 2010. gada 12. aprīlī institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, nolēma piemērot [AV] PDNK 32. panta pirmajā daļā paredzēto medicīnisko atrunu ar atpakaļejošu spēku no dienas, kad viņš pieņemts darbā, būtībā uzskatot, ka, ja [AV] darbā pieņemšanas medicīniskajā pārbaudē būtu darījis zināmu par iepriekš pastāvošu slimību, “viņam tiktu piemērota medicīniskā atruna” (turpmāk tekstā – “2010. gada 12. aprīļa lēmums”).
17. 2010. gada 16. aprīlī institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, nolēma, pirmkārt, ar “2010. gada 30. aprīlī apturēt [AV] dienestu” viņa invaliditātes dēļ, kas tiek uzskatīta par pilnīgu, un, otrkārt, nepiešķirt viņam tiesības uz invaliditātes pabalstu, jo viņa invaliditāte bija “tā pati kā tā, kas norādīta medicīniskajā atrunā” (turpmāk tekstā – “2010. gada 16. aprīļa lēmums”).
18. Ar prasības pieteikumu, kas [Civildienesta] tiesā saņemts 2011. gada 31. martā un reģistrēts ar atsauces numuru F-4/11, [AV] lūdz atcelt 2010. gada 12. aprīļa un 2010. gada 16. aprīļa lēmumus.
19. Ar 2012. gada 10. jūlija spriedumu AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96, turpmāk tekstā – “2012. gada 10. jūlija spriedums”) [Civildienesta] tiesa atcēla 2010. gada 12. aprīļa, kā arī 2010. gada 16. aprīļa lēmumus, jo tajos bija atteikts [AV] piešķirt tiesības uz invaliditātes pabalstu.
20. It īpaši [Civildienesta] tiesa nosprieda, ka “konkrētajā lietā, kurā pēc darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes izrādās, ka darbinieks nav godīgi un pilnībā atbildējis uz ārsta konsultanta šajā pārbaudē uzdotajiem jautājumiem par viņa veselības stāvokli, institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, var atsaukt savu sākotnējo lēmumu nepiemērot medicīnisko atrunu un pieņemt jaunu lēmumu, ar kuru šī atruna tiek piemērota ar atpakaļejošu spēku”. [Civildienesta] tiesa piebilda, ka “institūcijai, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, tomēr ir vismaz pienākums iepriekš ievērot PDNK 32. pantā paredzēto procedūru, proti, pirmkārt, vērsties pie ārsta konsultanta, lai tas izdotu atzinumu par to, vai slimība vai darba nespēja var attaisnot to, ka ieinteresētās personas pieņemšanai darbā tiek piemērota medicīniskā atruna, un, otrkārt, paziņot darbiniekam savu pieņemto lēmumu, pamatojoties uz šo atzinumu, lai darbinieks vajadzības gadījumā varētu to pārsūdzēt Invaliditātes komitejā”. [Civildienesta] tiesa tāpat uzskatīja, ka “šāds jautājums, kuram ir jānosaka, vai šī slimība vai darbnespēja varētu izraisīt darbinieka invaliditāti vai nāvi piecu gadu laikā no dienas, kad viņš stājies dienestā iestādē, ir medicīnisks jautājums un tas ir tikai ārsta konsultanta un – pārsūdzības kārtībā – Invaliditātes komitejas kompetencē” (2012. gada 10. jūlija spriedums, 34. punkts).
21. Pēc tam [Civildienesta] tiesa nosprieda, ka Komisija ir pamatoti apgalvojusi, ka [AV] nebija pilnīgi un godīgi atbildējis uz jautājumiem, ko ārsts konsultants uzdevis darbā pieņemšanas medicīniskajā pārbaudē (2012. gada 10. jūlija spriedums, 36. punkts), bet ka nedz ārstam konsultantam, nedz Invaliditātes komitejai netika uzdots precīzs jautājums par to, vai gadījumā, ja slimība būtu bijusi norādīta darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā, medicīniskais dienests būtu uzskatījis, ka šī slimība ir starp tām, kuru dēļ – to norises un seku dēļ – obligāti būtu jāizdod medicīniskā atruna (2012. gada 10. jūlija spriedums, 37.–40. punkts). It īpaši attiecībā uz 2010. gada 3. marta

piezīmi [Civildienesta] tiesa konstatēja, ka Komisija ir skaidri apstiprinājusi, ka institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, nebija pamatojusies uz šo piezīmi, pieņemot 2010. gada 12. aprīļa lēmumu (2012. gada 10. jūlija spriedums, 39. punkts).

22. Komisija 2012. gada 20. jūlija vēstulē [AV] norādīja, ka tā uzskatot, ka “pareizs [2012. gada 10. jūlija] sprieduma izpildes pasākums būtu no jauna sasaukt Invalitātes komiteju, lai tā varētu atbildēt uz motīvu daļas 37.–40. punkt[ā] norādīto jautājumu, proti, [vai], ja darbā pieņemšanas medicīniskajā pārbaudē [AV] būtu norādījis savu saslīmšanu, tas būtu bijis pamats medicīniskās atrunas piemērošanai”. Šajā pašā vēstulē Komisija uzaicināja [AV] norādīt ārstu, kas viņu pārstāvēs Invalitātes komitejā.
 23. 2013. gada 7. februārī [AV] norīkoja ārstu, kas viņu pārstāvēs Invalitātes komitejā. Tā kā Komisija norīkoja ārstu 2013. gada martā, Invalitātes komitejas sanāksme notika 2013. gada 30. aprīlī.
 24. Ar 2013. gada 16. decembra vēstuli [AV] lūdza ārstam, kurš pārstāvēja Komisiju Invalitātes komitejā, viņam atsūtīt šīs komitejas slēdzienu un, vajadzības gadījumā, institūcijas, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, pieņemto lēmumu.
 25. Ar 2014. gada 10. aprīļa vēstuli Komisija nosūtīja [AV] Invalitātes komitejas slēdzienu, saskaņā ar kuru, ja [AV] būtu norādījis savu slimību darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā, “ārsts konsultants [..] būtu lūdzis [institūcijai, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus], piemērot [..] medicīnisko atrunu [atbilstoši] PDNK 32. pantam”.
 26. Ar 2014. gada 10. aprīļa vēstuli [AV] lūdza Komisiju viņam norādīt iemeslus, kādēļ Invalitātes komitejas slēdziens viņam tika paziņots ar nokavēšanos, un precizēt, vai institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir pieņēmusi lēmumu pēc šī slēdziena.
 27. 2014. gada 16. septembrī Komisija nolēma piemērot [AV] medicīnisko atrunu, kas paredzēta PDNK 32. pantā, uz pieciem gadiem no dienas, kad viņš stājies dienestā kā pagaidu darbinieks, proti, no 2005. gada 16. aprīļa, un nepiešķirt viņam tiesības uz invaliditātes pabalstu, jo viņa norādītā invaliditāte bija tā pati, par kuru izdota medicīniskā atruna (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).
 28. Ar 2014. gada 22. decembra vēstuli [AV], pamatojoties uz Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, iesniedza sūdzību par apstrīdēto lēmumu. Cita starpā [AV], “pamatojoties uz Invalitātes komitejas 2013. gada 30. aprīļa slēdzienu”, lūdza apturēt viņa dienestu un piešķirt invaliditātes pabalstu. Visbeidzot, viņš lūdza kompensāciju 50 000 EUR apmērā par Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punkta pārkāpumu.
 29. Ar 2015. gada 21. aprīļa lēmumu Komisija noraidīja [AV] sūdzību.
 30. 2015. gada 22. jūnijā [AV] lūdza viņam piešķirt juridisko palīdzību atbilstoši Reglamenta 110. pantam, lai celtu prasību pret apstrīdēto lēmumu. Ar [Civildienesta] tiesas priekšsēdētāja 2015. gada 9. septembra rīkojumu [AV] tika piešķirta juridiskā palīdzība.”
- 3 Atbilstošās tiesību normas ir norādītas pārsūdzētā sprieduma 2. punktā.

Tiesvedība pirmajā instancē un pārsūdzētais spriedums

- 4 Ar prasības pieteikumu, kas Civildienesta tiesā iesniegts 2015. gada 19. oktobrī, AV cēla prasību, kas reģistrēta ar numuru F-91/15, lūdzot, pirmkārt, atcelt Komisijas 2014. gada 16. septembra lēmumu viņam piemērot PDNK 32. pantā paredzēto medicīnisko atrunu un nepiešķirt viņam invaliditātes pabalstu (turpmāk tekstā – “2014. gada 16. septembra lēmums”), kā arī, otrkārt, piespriet Komisijai viņam samaksāt kompensāciju 50 000 EUR apmērā par morālo kaitējumu.
- 5 Ar pārsūdzēto spriedumu Civildienesta tiesa atcēla 2014. gada 16. septembra lēmumu un piesprieda Komisijai samaksāt AV 2000 EUR par tam nodarīto morālo kaitējumu, kā arī ne tikai segt savus, bet arī atlīdzināt AV tiesāšanās izdevumus.
- 6 Vispirms Civildienesta tiesa atgādināja, ka “pienākums ievērot saprātīgu termiņu administratīvā procesa norisē ir Savienības tiesību vispārējs princips, kura ievērošanu nodrošina Savienības tiesa,” un ka šīs tiesības ir pārņemtas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktā kā “tiesību uz labu pārvaldību sastāvdaļa” (pārsūdzētais spriedums, 44. punkts).
- 7 Tomēr Civildienesta tiesa norādīja, ka parasti “saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpums neattaisno [...] administratīvā procesa beigās pieņemtā lēmuma atcelšanu” un ka “tikai tad, ja tas, ka ir pagājis pārāk ilgs laiks, var ietekmēt pieņemtā lēmuma saturu [...], saprātīgā termiņa principa pārkāpums ietekmē administratīvā procesa spēkā esamību” (pārsūdzētais spriedums, 45. punkts).
- 8 Civildienesta tiesa uzskatīja, ka, pretēji Komisijas apgalvotajam, “datums, kas jāņem vērā, lai pārbaudītu, vai procedūra tikusi pabeigta saprātīgā termiņā”, bija nevis 2008. gada 17. novembris (datums, kurā AV iesniedza savu prasību uzsākt procedūru par invaliditātes piešķiršanu), bet “2005. gada 5. decembris, proti, diena, kurā [AV] skaidri un nepārprotami atzina, ka viņš nav darījis zināmu savu psihiatrisko saslimšanu darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā” (pārsūdzētais spriedums, 47. punkts).
- 9 Atgādinājusi, ka “lietas dalībnieki neapstrīd, ka vismaz no šī datuma [institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus] zināja [...], ka šī pārbaude ir balstīta uz nepilnīgu informāciju”, Civildienesta tiesa uzskatīja, ka “ši būtiskā pārkāpuma rezultātā, kas tādā veidā tika atklāts, [minētā institūcija] skaidri varēja izdarīt juridiskus secinājumus par [AV] līguma spēkā esamību un par iespējamo medicīniskās atrunas piemērošanu”. Tā tomēr norādīja, ka “pirmā [šīs institūcijas] nostāja par iespējamību piemērot medicīnisko atrunu pret [AV] ar atpakaļejošu spēku no dienas, kad viņš stājies dienestā, tika darīta zināma tikai 2009. gada 9. jūlijā, proti, vairāk nekā trīs gadus un septiņus mēnešus pēc tam, kad [minētā institūcija] tikusi informēta par to, ka [AV] pats ir atzinis, ka darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā nav neko teicis par savu saslimšanu” (pārsūdzētais spriedums, 47. un 48. punkts).
- 10 Tātad Civildienesta tiesa ir nospriedusi, ka “šāds termiņš, kuru Komisija nevarēja paskaidrot, nevar tikt atzīts par saprātīgu, un tātad ar to ir pārkāptas tiesības uz labu pārvaldību” (pārsūdzētais spriedums, 49. punkts).
- 11 Pēc tam Civildienesta tiesa atgādināja, ka “PDNK 32. pants nozīmē, ka [institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus], galīgu lēmumu par medicīniskās atrunas piemērošanu pieņem, pamatojoties uz ārsta konsultanta iegūto informāciju darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā vai – kā tas bija šīs lietas ļoti īpašajos apstākļos – kad tās rīcībā nonāk atbilstoša papildu informācija, kas būtiski groza darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā iegūto”. Tā uzsvēra, ka šajā lietā “Komisija savu pirmo lēmumu piemērot [AV] medicīnisko atrunu pieņēma tikai 2009. gada 9. jūlijā, tas ir, gandrīz trīs mēnešus pēc tam, kad bija beidzies viņa līgums, un apmēram astoņus mēnešus pēc tam, kad Invaliditātes komitejā tika saņemts viņa pieteikums” (pārsūdzētais spriedums, 50. punkts).
- 12 Civildienesta tiesa uzskatīja, ka “šim termiņam jau varēja būt ietekme uz 2009. gada 9. jūlija lēmuma saturu par medicīniskās atrunas piemērošanu [AV] ar atpakaļejošu spēku ne tikai tāpēc, ka no brīža, kad [institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus], uzzināja par [AV] slimību, bija pagājuši trīs gadi

- un septiņi mēneši, bet galvenokārt tāpēc, ka Invaliditātes komiteja 2009. gada 9. maijā atzina, ka [AV] ir patstāvīga invaliditāte, kas viņam padara par neiespējamu veikt savas funkcijas”. Tā uzskatīja, ka “lēmums piemērot medicīnisko atrunu [...] bija pārveidojies no faktu viedokļa par lēmumu ar tūlītēju ietekmi izslēgt [AV] no paredzētajām garantijām invaliditātes jomā par jau iestājušos invaliditāti” (pārsūdzētais spriedums, 51. punkts).
- 13 Visbeidzot, attiecībā uz institūcijas, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus (turpmāk tekstā – “IPNL”), 2010. gada 12. aprīlī pieņemto lēmumu piemērot AV medicīnisko atrunu ar atpakaļejošu datumu no dienas, kad viņš stājies dienestā (turpmāk tekstā – “2010. gada 12. aprīļa lēmums”), Civildienesta tiesa norādīja, ka “šis lēmums, kas būtībā bija identisks 2009. gada 9. jūlija lēmumam, [tika] pieņemts četrus gadus un četrus mēnešus pēc tam, kad IPNL uzzināja par [AV] slimību, un tātad četras dienas pēc tam IPNL nolēma atlaist [AV] no darba viņa invaliditātes dēļ” (pārsūdzētais spriedums, 52. punkts).
- 14 Civildienesta tiesa uzsvēra, ka, lai gan nesaprātīgais termiņš, kuru tā konstatējusi, “neļāva Komisijai piemērot [AV] medicīnisko atrunu”, “[2014. gada 16. septembra] lēmums, kurš būtībā bija identisks 2009. gada 9. jūlija un 2010. gada 12. aprīļa lēmumiem, [tika] pieņemts gandrīz deviņus gadus pēc tam, kad Komisija uzzināja par to, ka darbā pieņemšanas pārbaude nav notikusi bez pārkāpumiem,” un ka “šajā lēmumā noteikti bija pieļauts tas pats pārkāpums” (pārsūdzētais spriedums, 53. punkts).
- 15 Civildienesta tiesa šajā sakarā ir norādījusi, ka “tas, ka 2010. gada 12. aprīļa lēmums [tika] atcelts procesuāla pārkāpuma dēļ, neliedz [AV] iespēju saistībā ar spriedumu, ar kuru tiek izpildīts atceļošais spriedums, izvirzīt pamatu pēc būtības, kurš jau ticis izvirzīts prasībā, par kuru pieņemts atceļošais spriedums”. Tā precizēja, ka “no 2012. gada 10. jūlija sprieduma 29. punkta izriet, ka [AV] šajā lietā bija izvirzījis pamatu par tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu” (pārsūdzētais spriedums, 54. punkts).

Tiesvedība Vispārējā tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

- 16 Ar procesuālu rakstu, kas 2016. gada 30. septembrī iesniegts Vispārējās tiesas kancelejā, Komisija cēla šo apelācijas sūdzību.
- 17 2017. gada 24. februārī AV iesniedza atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību, kurā viņš arī noformulēja pretapelācijas sūdzību.
- 18 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2017. gada 29. martā, Komisija lūdza atļauju iesniegt repliku, un to apelācijas palātas priekšsēdētājs atļāva ar 2017. gada 3. aprīļa lēmumu.
- 19 2017. gada 12. maijā Komisija iesniedza repliku.
- 20 2017. gada 12. jūlijā AV iesniedza atbildi uz repliku. Tajā pat dienā AV atteicās no pretapelācijas sūdzības. 2017. gada 4. augustā Komisija norādīja, ka tai nav nekādu apsvērumu saistībā ar šo atteikšanos.
- 21 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2017. gada 5. septembrī, AV atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 207. pantam lūdza viņu uzklaut tiesvedības mutvārdu daļā. Komisija neiesniedza pieteikumu par tiesas sēdes noturēšanu šajā pašā normā paredzētajā termiņā.
- 22 2017. gada 21. novembrī otrā palāta pēc tiesneša referenta priekšlikuma nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu.
- 23 Komisija lūdz Vispārējo tiesu:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu;

- nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai izskatīšanai pirmajā instancē;
 - atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.
- 24 AV prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt apelācijas sūdzību kā acīmredzami nepamatotu;
 - pretapelācijas sūdzības ietvaros piespriest Komisijai viņam samaksāt summu 50 000 EUR apmērā kā atlīdzību par morālo un materiālo kaitējumu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 25 Vispārējā tiesa protokolā ir atzīmējusi, ka AV ir atteicies no savas pretapelācijas sūdzības. Tātad tai nav jālemj par AV prasījumiem saistībā ar to, lai Komisijai tiktu piespriests viņam samaksāt summu 50 000 EUR apmērā par morālo un materiālo kaitējumu.

Juridiskais pamatojums

- 26 Lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, Komisija izvirza divus pamatus. Pirmā pamata ietvaros tā apgalvo, ka, uzskatot, ka būtiska kavēšanās 2014. gada 16. septembra lēmuma pieņemšanā pat varēja ietekmēt tā saturu, Civildienesta tiesa ir nepareizi piemērojusi saprātīga termiņa ievērošanas principu un pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu. Otrais pamats ir par 2012. gada 10. jūlija spriedumam AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96) piemītošā *res judicata* spēka principa pārkāpumu.
- 27 Vispārējā tiesa uzskata, ka vispirms ir jāpārbauda otrais pamats un pēc tam jāanalizē pirmais pamats.

Par otro pamatu, kas attiecas uz res judicata spēka principa pārkāpumu

- 28 Otrā pamata ietvaros Komisija apgalvo, ka Civildienesta tiesa ir pārkāpusi 2012. gada 10. jūlija spriedumam AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96) piemītošā *res judicata* spēka principu.
- 29 Vispirms ir jāatgādina, ka, lai nodrošinātu tiesību un tiesisko attiecību stabilitāti, kā arī pareizu tiesvedību, ir svarīgi, ka tiesu nolēmumi, kas kļuvuši galīgi pēc tam, kad izmantoti visi tiesību aizsardzības līdzekļi, vai pēc tam, kad beidzies šādu līdzekļu izmantošanai paredzētais termiņš, vairs nevar tikt apstrīdēti (spriedums, 2003. gada 30. septembris, *Köbler*, C-224/01, EU:C:2003:513, 38. punkts), un tas ir iemesls, kādēļ galīgiem tiesu nolēmumiem ir *res judicata* spēks.
- 30 Vēl ir jāuzsver, ka *res judicata* spēks attiecas tikai uz faktu un tiesību jautājumiem, kas faktiski vai obligāti tikuši izskatīti attiecīgajā tiesas nolēmumā (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2009. gada 17. decembris, *Nijs/Revīzijas palāta*, T-567/08 P, EU:T:2009:523, 32. punkts, un spriedumu, 2015. gada 25. februāris, *Walton/Komisija*, T-261/14 P, EU:T:2015:110, 36. punkts), un ka šis spēks attiecas ne tikai uz šī nolēmuma rezolutīvo daļu, bet arī uz tā motīviem, kas ir tā rezolutīvās daļas nepieciešamais pamatojums un kas tādēļ nav no tās atdalāmi (spriedums, 2012. gada 19. aprīlis, *Artegodan/Komisija*, C-221/10 P, EU:C:2012:216, 87. punkts).
- 31 Visbeidzot, ir nopriests, ka, pat ja prasības pamatojumam iesniegtie iebildumi daļēji sakrīt ar tiem, kas bijuši norādīti pirmajā instancē, otrā prasība nav pirmās atkārtojums, bet jauna tiesvedība, jo tā balstās pilnībā uz citiem faktu un tiesību pamatiem (spriedums, 2011. gada 13. septembris, *Michail/Komisija*, F-100/09, EU:F:2011:132, 31. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 1996. gada 12. decembris, *Altmann u.c./Komisija*, T-177/94 un T-377/94, EU:T:1996:193, 52. punkts).

- 32 Šajā lietā ir jānorāda, ka 2010. gada 12. aprīļa lēmuma atcelšana un 2014. gada 16. septembra lēmuma atcelšana – attiecīgi ar 2012. gada 10. jūlija spriedumu AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96) un ar pārsūdzēto spriedumu – nav pamatotas ar vienādiem iemesliem.
- 33 Faktiski 2012. gada 10. jūlija spriedumā AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96), kuram ir *res judicata* spēks, Civildienesta tiesa savu lēmumu atcēl 2010. gada 12. aprīļa lēmumu ir pamatojusi ar to, ka nav ievērota PDNK 32. pantā paredzētā procedūra. Šajā kontekstā tā nepārprotami ir uzsvērusi, ka nav jāizskata iebildums par saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpumu.
- 34 Tomēr rodas jautājums, vai 2012. gada 10. jūlija sprieduma AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96) motīvu daļā, kas ir nepieciešamais atbalsts tā rezolutīvajai daļai, Civildienesta tiesa jau bija ieņēmusi nostāju par jautājumu, vai saprātīga termiņa ievērošanas princips ir pārkāpts, un, ja tas tā bija, tad par šī pārkāpuma ietekmi uz jauna lēmuma pieņemšanu atbilstoši PDNK 32. pantā paredzētajai procedūrai.
- 35 Jākonstatē, ka ne no viena no 2012. gada 10. jūlija sprieduma AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96) punktiem neizriet, ka Civildienesta tiesa ir paredzējusi tieši vai netieši ieņemt nostāju par to, vai ir noticis saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpums, un, *a fortiori*, par šī pārkāpuma sekām.
- 36 Pretēji tam, ko būtībā apgalvo Komisija, tas, ka ar 2012. gada 10. jūlija spriedumu AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96) Civildienesta tiesa atcēla 2010. gada 12. aprīļa lēmumu, pamatojoties uz PDNK 32. panta pārkāpumu, nevar tikt interpretēts kā tādas nostājas ieņemšana, ar kuru tā netieši būtu atbildējusi uz jautājumu par saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpuma esamību un tādējādi būtu atļāvusi IPNL atsaukt 2010. gada 12. aprīļa lēmumu un pieņemt jaunu lēmumu atbilstoši PDNK 32. pantā noteiktajai procedūrai, galīgi nepieļaujot nekādas iespējamās debates par jautājumu, vai pastāv saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpums, un, *a fortiori*, par šī pārkāpuma sekām.
- 37 Šāda interpretācija ir jo mazāk aizstāvama, jo tā ir pretrunā 2012. gada 10. jūlija sprieduma AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96) 42. punktam, kurā, kā tas ir atgādināts tālāk 33. punktā, Civildienesta tiesa ir skaidri norādījusi, ka tā neuzskata par nepieciešamu izskatīt pārējos prasības pieteikuma pamatus.
- 38 No tā izriet, ka Komisija ir balstījusies uz kļūdainu premisu, ka Civildienesta tiesa 2012. gada 10. jūlija spriedumā AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96) ir spriedusi par pamatu saistībā ar saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpumu.
- 39 Turklāt ir svarīgi norādīt, ka šajā lietā motīvi, kuri veidoja nepieciešamo 2012. gada 10. jūlija sprieduma AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96) rezolutīvās daļas atbalstu, nebija par PDNK 32. pantu. Tādējādi, lai gan Civildienesta tiesa ir izskatījusi pamatu par saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpumu un secinājusi, ka šāds pārkāpums nepastāv vai ka šis pārkāpums neietekmē galīgo lēmumu, par kuru ir šī prasība, nevienam no motīviem saistībā ar šo pamatu nav *res judicata* spēka, jo tie nav nepieciešamais risinājums minētā sprieduma rezolutīvajai daļai.
- 40 No iepriekš minētā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida.

Par pirmo pamatu – saprātīga termiņa ievērošanas principa kļūdainu piemērošanu un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

- 41 Pirmā pamata ietvaros Komisija apgalvo, ka Civildienesta tiesa neesot pareizi piemērojusi saprātīga termiņa ievērošanas principu. Vispirms Civildienesta tiesa neesot ņēmusi vērā, ka lēmuma atcelšana šī principa pārkāpuma dēļ var notikt tikai izņēmuma kārtā. Tad tā esot uzskatījusi, ka pārmērīgā novēlošanās, kas novērojama 2014. gada 16. septembra lēmuma pieņemšanā, varēja ietekmēt tā saturu.

Visbeidzot pārsūdzētā sprieduma pamatojums neesot bijis pietiekams šajā sakarā, jo Civildienesta tiesa neesot norādījusi iemeslus, kādēļ pārmērīgi ilga pagājušais laiks esot ietekmējis minētā lēmuma saturu.

- 42 AV apstrīd Komisijas argumentus. Vispirms tas uzskata, ka pārsūdzētais spriedums ir pietiekami pamatots, jo Civildienesta tiesa tā 44.–51. punktā ir skaidri norādījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka ir pārsniegts saprātīgs termiņš šajā lietā, kā arī to, kādēļ pārmērīgi ilga pagājušais laiks varēja ietekmēt 2014. gada 16. septembra lēmuma saturu. Tad tas apgalvo, ka, ņemot vērā pārmērīgo pagājušo laiku, tas nevarēja sniegt lietderīgus precizējumus par paziņojumiem darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā. Viņš pārmet Komisijai, ka tā nav lūgusi ārstam konsultantam, kurš veicis darbā pieņemšanas medicīnisko pārbaudi un pieņēmis viņu ikgadējā medicīniskajā vizītē 2006. gadā, precizēt veidu, kādā ir norisinājies pārbaude, nedz arī norādīt iemeslus, kādēļ viņš ir izdevis atzinumu par piemērotību bez atrunām 2006. gadā, lai gan tas zinājis par viņa slimību. Turklāt viņš uzsver, ka Komisija viņa pieņemšanai darbā medicīnisko atrunu ir pievienojusi tikai pēc tam, kad tika konstatēts, ka viņam ir pastāvīga invaliditāte, kas tiek uzskatīta par pilnīgu un kura traucē veikt darba pienākumus. Turklāt neesot strīda par to, ka pārsūdzētajā spriedumā Civildienesta tiesa ir nospriedusi, ka Invaliditātes komiteja nav lēmusi par atšķirīgu jautājumu no tā, vai viņa saslimšana varēja būt pamatā medicīniskās atrunas piemērošanai. Šajā kontekstā viņš norāda, ka Komisija ir pārkāpusi saprātīga termiņa ievērošanas principu ar to, ka tā trīs gadus un septiņus mēnešus nav rīkojusies. Visbeidzot viņš piebilst, ka Komisija, neveicot pasākumus, kurus ietvēra 2012. gada 10. jūlija spriedums AV/Komisija (F-4/11, EU:F:2012:96), neesot ievērojusi LESD 266. pantu, jo tā prettiesiski neesot pilnvarojusi ārstu konsultantu pārbaudīt, vai viņa slimība varētu būt pamatā medicīniskās atrunas piemērošanai.
- 43 Vispirms ir jāuzsver, ka replikā Komisija skaidri un tieši ir norādījusi, ka “[Civildienesta tiesas] konstatējums [pārsūdzētajā spriedumā], saskaņā ar kuru termiņš medicīniskās atrunas pieņemšanai ar atpakaļejošu spēku [esot bijis] pārmērīgs, nav apstrīdēts”, un precizējusi, ka “pārsūdzētā sprieduma kritika attiecās uz secinājumiem, kurus [minētā tiesa] izdarījusi no šī konstatējuma, proti, apstrīdētā lēmuma atcelšanu”.
- 44 Tātad ir jānorāda, ka Komisija neapstrīd, ka, gaidot trīs gadus un septiņus mēnešus pēc informācijas par to, ka prasītājs pats ir atzinis savas slimības nenorādīšanu darbā pieņemšanas pārbaudes laikā, saņemšanas, pirms pieņemt 2009. gada 9. jūlija lēmumu, tā ir pārkāpusi saprātīga termiņa ievērošanas principu. Tā arī neapstrīd, ka līdz ar to 2010. gada 12. aprīļa un 2014. gada 16. septembra lēmumi arī nav pieņemti saprātīgā termiņā. Savukārt tā apstrīd Civildienesta tiesas secinājumus pārsūdzētajā spriedumā, saskaņā ar kuriem pārmērīga laika paiešana varēja ietekmēt pašu 2014. gada 16. septembra lēmuma saturu.
- 45 Saskaņā ar judikatūru pienākums ievērot saprātīgu termiņu administratīvā procesa norisē ir Savienības tiesību vispārējs princips, kura ievērošanu nodrošina Tiesa un kurš turklāt kā tiesību uz labu pārvaldību sastāvdaļa ir pārņemts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktā (spriedumi, 2006. gada 11. aprīlis, *Angeletti/Komisija*, T-394/03, EU:T:2006:111, 162. punkts, un 2012. gada 6. decembris, *Füller-Tomlinson/Parlaments*, T-390/10 P, EU:T:2012:652, 115. punkts).
- 46 Tomēr saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpums parasti neattaisno administratīvā procesa noslēgumā pieņemta lēmuma atcelšanu. Principa ievērot saprātīgu termiņu pārkāpums ietekmē administratīvā procesa iznākumā pieņemta lēmuma spēkā esamību vienīgi tad, ja ir pagājis tik pārmērīgi ilgs laiks, ka tas var ietekmēt pašu administratīvajā procesā pieņemtā lēmuma saturu (spriedumi, 2012. gada 6. decembris, *Füller-Tomlinson/Parlaments*, T-390/10 P, EU:T:2012:652, 116. punkts, un 2016. gada 12. maijs, *Guittet/Komisija*, F-92/15, EU:F:2016:118, 76. punkts).

- 47 Turklāt jāatgādina, ka konkrētajā lietā, kurā pēc darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes izrādās, ka darbinieks nav godīgi un pilnībā atbildējis uz ārsta konsultanta šajā pārbaudē uzdotajiem jautājumiem par viņa veselības stāvokli, IPNL var atsaukt savu sākotnējo lēmumu nepiemērot medicīnisko atrunu un pieņemt jaunu lēmumu, ar kuru šī atruna tiek piemērota ar atpakaļejošu spēku (spriedums, 2016. gada 20. jūlijs, *HC/Komisija*, F-132/15, EU:F:2016:158, 85. punkts).
- 48 Šis judikatūras gaismā ir jāpārbauda pirmais pamats.
- 49 Vispirms ir jāpārbauda Komisijas iebildums, saskaņā ar kuru pārsūdzētais spriedums nav pietiekami pamatots, jo Civildienesta tiesa nav norādījusi iemeslus, kādēļ tā uzskata, ka pārmērīgi ilgais pagājušais laiks ir ietekmējis 2014. gada 16. septembra lēmuma saturu.
- 50 Jāatgādina, ka Civildienesta tiesas spriedumiem ir jābūt pietiekami pamatotiem, lai Vispārējā tiesa varētu veikt tiesas pārbaudi. Pamatojums var būt netiešs – ar nosacījumu, ka tas ļauj attiecīgajam lietas dalībniekam uzzināt iemeslus, kādēļ pirmās instances tiesa nav apmierinājusi viņa argumentus, un apelācijas tiesai iegūt pietiekamu informāciju, lai veiktu pārbaudi (spriedumi, 2010. gada 16. decembris, *Lebedef/Komisija*, T-52/10 P, EU:T:2010:543, 83. un 84. punkts, un 2015. gada 23. aprīlis, *BX/Komisija*, T-352/13 P, EU:T:2015:225, 44. punkts). Turklāt pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formāla prasība, kas ir jānošķir no jautājuma par motivācijas pamatotību, jo tas attiecas uz strīdīgā tiesību akta likumību pēc būtības (spriedumi, 1998. gada 2. aprīlis, *Komisija/Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67. punkts, un 2004. gada 21. aprīlis, *M/Tiesa*, T-172/01, EU:T:2004:108, 61. punkts).
- 51 Šajā lietā pārsūdzētā sprieduma 50.–54. punktā ir ietverts pamatojums, kādēļ Civildienesta tiesa ir uzskatījusi, ka pārmērīgi ilgais pagājušais laiks varēja ietekmēt lēmuma, kas pieņemts administratīvā procesa beigās, proti, 2014. gada 16. septembra lēmuma, saturu. Civildienesta tiesa ir norādījusi, ka pirmais lēmums saistībā ar AV pieņemšanu darbā ar medicīnisku atrunu, proti, 2009. gada 9. jūlija lēmums, tika pieņemts gandrīz trīs mēnešus pēc viņa līguma beigu datuma, apmēram astoņus mēnešus pēc viņa lūguma vērsties Invaliditātes komitejā, kas ir vairāk nekā trīs gadus un septiņus mēnešus pēc tam, kad IPNL uzzināja par viņa slimību, un pēc tam, kad Invaliditātes komiteja bija apstiprinājusi, ka viņam ir pilnīga pastāvīga invaliditāte šīs slimības dēļ. No tā Civildienesta tiesa ir secinājusi, ka 2009. gada 9. jūlija lēmums faktiski ir pārveidojies par lēmumu, ar kuru AV ar tūlītēju iedarbību tiek izslēgts no invaliditātes jomā paredzētajām garantijām. Tātad tā būtībā ir uzskatījusi, ka pārāk ilga laika paiešana varēja ietekmēt šī lēmuma saturu.
- 52 Jāuzskata, ka šāds pamatojums ļauj Vispārējai tiesai veikt pārbaudi un ļauj Komisijai uzzināt iemeslus, kādēļ Civildienesta tiesa nav apmierinājusi tās argumentus. No tā izriet, ka Komisijas iebildums par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi ir jānoraida.
- 53 Kas attiecas uz būtību, ir jāpārbauda, vai Civildienesta tiesa varēja pareizi uzskatīt, ka saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpums varēja ietekmēt 2014. gada 16. septembra lēmuma saturu.
- 54 Vispirms ir jāatgādina, ka 2014. gada 16. septembra lēmumā IPNL ir norādījusi, ka tā ir balstījusies uz Invaliditātes komitejas dalībnieku ārstu atzinumiem, kas pieņemti 2013. gada 30. aprīlī, saskaņā ar kuriem, “ja [AV] būtu paziņojis par savu slimību viņu iztaujājošajam ārstam darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā, viņa slimība būtu bijusi pamatā medicīniskās atrunas piemērošanai, kā paredzēts PDNK 32. pantā”. Tādējādi no IPNL lēmuma izriet, ka lēmums pievienot AV pieņemšanai darbā medicīnisko atrunu bija pamatots tikai ar viņa slimību, par kuru viņam bija jāpaziņo darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā, nevis ar tās progresēšanu pēc šīs pārbaudes.
- 55 Tomēr Civildienesta tiesa pārsūdzētā sprieduma 50.–53. punktā ir nospriedusi, ka pārmērīgi ilgais pagājušais laiks no brīža, kad IPNL uzzināja par AV saslimšanu, un 2009. gada 9. jūlija lēmumu, ar kuru šīs personas darbā pieņemšanai tika piemērota medicīniskā atruna, ir ietekmējis šī lēmuma saturu (un līdz ar to arī 2010. gada 12. aprīļa un 2014. gada 16. septembra lēmumu saturu). Tā ir norādījusi uz

- vairākiem apstākļiem, kas radušies pārmērīgās laika norises gaitā, proti, ka 2009. gada 9. jūlija lēmums ir pieņemts pēc līguma beigu termiņa, pēc tam, kad AV vērsies Invaliditātes komitejā, vairākus gadus pēc tam, kad IPNL uzzinājusi par viņa slimību, un pēc tam, kad Invaliditātes komiteja bija apstiprinājusi, ka AV cieš no pilnīgas pastāvīgas invaliditātes. Iepriekš norādīto apstākļu dēļ, kas radušies šajā ilgajā laikposmā, tā uzskatīja, ka lēmums pievienot AV pieņemšanai darbā medicīnisko atrunu ar atpakaļejošu spēku no viņa darbā pieņemšanas dienas faktiski ir pārtapis par lēmumu ar tūlītēju iedarbību izslēgt viņu no invaliditātes jomā paredzētajām garantijām par jau iestājušos invaliditāti.
- 56 Jāuzskata, ka Civildienesta tiesa, pamatojoties uz iepriekš 55. punktā aprakstītajiem apstākļiem, secinādama, ka pārmērīgajam laikam ir bijusi ietekme uz 2014. gada 16. septembra lēmuma saturu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 57 Ir svarīgi norādīt, ka šajā lietā IPNL pieņēma divus atšķirīgus lēmumus, proti, vienu lēmumu atbilstoši PDNK 33. pantam, ar kuru AV tika atzīta pilnīga pastāvīga invaliditāte, un otru lēmumu atbilstoši PDNK 32. pantam, ar kuru viņa pieņemšanai darbā tika piemērota medicīniskā atruna. Lēmumi tika pieņemti, pamatojoties uz kritērijiem, kuri raksturo katru no šīm normām.
- 58 Šajā sakarā ir jānorāda, ka, lai gan no hronoloģiskā viedokļa lēmums par medicīniskās atrunas piemērošanu tiek pieņemts darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā un tādējādi principā pirms Invaliditātes komitejas atzinuma un pirms IPNL lēmuma par darbinieka invaliditāti, tikai šai lietai raksturīgo apstākļu dēļ lēmums par medicīniskās atrunas piemērošanu ir ticis pieņemts pēc atzinuma par invaliditātes atzīšanu un pēc līguma beigu datuma.
- 59 Uzskatot, ka 2014. gada 16. septembra lēmums “faktiski bija pārtapis” par lēmumu ar tūlītēju ietekmi izslēgt AV no invaliditātes jomā paredzētajām garantijām, Civildienesta tiesa šajā lietā ir balstījusies uz prezumpciju, saskaņā ar kuru, ja lēmums par medicīniskās atrunas saistībā ar saslimšanu piemērošanu pieņemšanai darbā tiek pieņemts pēc atzinuma par invaliditātes atzīšanu par šo pašu saslimšanu un pēc līguma termiņa beigām, šie apstākļi automātiski ietekmē šī lēmuma saturu. Taču, ņemot vērā, ka lēmums par medicīniskās atrunas piemērošanu pieņemšanai darbā bija balstīts tikai uz informāciju, kura prasītājam bija jāpaziņo darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes laikā, tikai apstākļi, ka lēmums par medicīniskās atrunas piemērošanu ir pieņemts pēc līguma termiņa beigām un pēc Invaliditātes komitejas atzinuma saistībā ar invaliditātes atzīšanu, neļauj paši par sevi secināt, ka pārmērīgi ilga laiks ir ietekmējis šī lēmuma saturu.
- 60 Turklāt, kā tas ir norādīts iepriekš 47. punktā, jāatgādina, ka konkrētajā lietā, kurā pēc darbā pieņemšanas medicīniskās pārbaudes izrādījās, ka darbinieks nav godīgi un pilnībā atbildējis uz ārsta konsultanta šajā pārbaudē uzdotajiem jautājumiem par viņa veselības stāvokli, IPNL var atsaukt savu sākotnējo lēmumu nepiemērot medicīnisko atrunu un pieņemt jaunu lēmumu, ar kuru šī atruna tiek piemērota ar atpakaļejošu spēku (spriedums, 2016. gada 20. jūlijs, HC/Komisija, F-132/15, EU:F:2016:158, 85. punkts).
- 61 Pārsūdzētais spriedums neietver nevienu konkrētu elementu, kas ļautu konstatēt, kā prasa iepriekš 46. punktā minētā judikatūra, ka pārmērīgi ilgajam laikam no juridiskā vai faktu viedokļa bija ietekme uz lēmumu par medicīniskās atrunas piemērošanu.
- 62 Citiem vārdiem, apstākļi, uz kuriem Civildienesta tiesa ir balstījusi pārsūdzēto spriedumu, neļauj uzskatīt, ka 2014. gada 16. septembra lēmumam būtu varējis būt citāds saturs, ja tas būtu pieņemts pirms Invaliditātes komitejas atzinuma vai pirms līguma termiņa beigām.
- 63 Tādējādi, neesot nevienam konkrētam elementam, kas pierādītu patieso vai potenciālo pārmērīgi ilgā laika ietekmi uz 2014. gada 16. septembra lēmumu, AV izslēgšana no invaliditātes jomā paredzētajām garantijām nevar tikt uzskatīta par faktisku lēmuma piemērot medicīnisko atrunu viņa pieņemšanai darbā pārtapšanas rezultātu. Tieši pretēji, šī izslēgšana nevar šajā stadijā tikt izskaidrota citādi kā vien

divu atšķirīgu lēmumu sekas, no kuriem pirmais ir par medicīniskās atrunas piemērošanu AV pieņemšanai darbā saistībā ar viņam esošo jau iepriekš konstatēto saslimšanu, par kuru Invaliditātes komiteja secināja, ka, ja tā būtu paziņota darbā pieņemšanas pārbaudes laikā, tā būtu varējusi attaisnot medicīniskās atrunas piemērošanu, bet otrais ir par pilnīgas pastāvīgas invaliditātes atzīšanu AV šīs saslimšanas dēļ.

- 64 Ievērojot visu iepriekš minēto, pirmais pamats ir pamatots. Tātad apelācijas sūdzība ir jāapmierina un pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ.

Par pārsūdzētā sprieduma atcelšanas sekām

- 65 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, *Euratom*) 2016/1192 (2016. gada 6. jūlijs) par to, lai Vispārējai tiesai nodotu kompetenci pirmajā instancē izskatīt domstarpības starp Eiropas Savienību un tās darbiniekiem (OV 2016, L 200, 137. lpp.), 4. pantu, ja Vispārējā tiesa atceļ Civildienesta tiesas nolēmumu, bet uzskata, ka tiesvedības apstākļi neļauj nākt klajā ar lēmumu, tā nodod lietu citai palātai, bet ne tai, kura lēmusi par apelāciju.
- 66 Šajā lietā Civildienesta tiesa nav izskatījusi pirmo pamatu par PDNK 32. panta pārkāpumu, nedz arī otro pamatu par to nosacījumu pārkāpumu, kuri ir nepieciešami, lai atsauktu subjektīvas tiesības radījušo aktu. Vispārējā tiesa uzskata, ka tā nevar izspriest lietu. Līdz ar to tā ir jānosūta izskatīšanai citai Vispārējās tiesas palātai, bet ne tai, kura lēmusi par apelāciju.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 67 Tā kā lieta tiek nosūtīta citai Vispārējās tiesas palātai, bet ne tai, kura lēmusi par apelāciju, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem saistībā ar šo apelācijas tiesvedību pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (apelācijas palāta)

nospiež:

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2016. gada 21. jūlija spriedumu AV /Komisija (F-91/15).**
- 2) Nosūtīt lietu izskatīšanai citai Vispārējās tiesas palātai, bet ne tai, kura lēmusi par apelāciju.**
- 3) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.**

Jaeger

Prek

Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 17. maijā.

[Paraksti]